



Nieuwsbrief

samen

December 2007

Kerst 2007

Als kerstmis dichterbij komt, worden goede doelen actiever. Ze spelen in op de oorsprong van het kerstfeest. Het is de tijd van geven en delen van je overvloed. Zo nu en dan valt een brief op je deurmat met soms tranentrekkende verzoeken om geld over te maken voor mensen die buiten de boot vallen.

Veel organisaties die zich inzetten voor mensen in nood worden steeds meer afhankelijk van fondsen. 'Elke minuut komen er twee kinderen bij met HIV/Aids als jij er niets voor doet...' is de slogan van STOP AIDS NOW!. Stichting RAJA, één van de supportstichtingen opgezet door jongeren die ooit via SAMEN zijn bemiddeld, komt met de actie 'Geef gul voor deze knul. Voor 5 euro in het nieuw!'.

De kern van het kerstfeest gaat niet alleen terug naar een oeroude traditie om te vieren dat de dagen gaan lengen, maar ook naar de herdenking van een persoon in de geschiedenis die misschien geen geld, maar wel zijn leven heeft gegeven voor anderen... Hij werd als 'straatkind' geboren, z'n ouders zwierven rond op zoek naar een plek in Bethlehem om hun Kind een veilige plek te bieden om geboren te worden. Daarna moesten ze vluchten voor een wrede koning.

Nog steeds zwerven jonge moeders rond op zoek naar een veilige plek om daar in alle rust uit te zien naar de geboorte van hun kind. Nog steeds vluchten ze voor wrede omstandigheden. Na twee duizend jaar blijft het de moeite waard je leven in te zetten voor de kinderen op straat. Veel jongeren zijn bereid die uitdaging aan te gaan. Het kerstfeest is voor SAMEN een stimulans door te gaan met haar werk voor straatkinderen wereldwijd en dichtbij in onze eigen samenleving.

Harrie Kanters
Coördinator

SAMEN- Nieuws

■ Straatkinderenweekend

Van 4 tot 6 april 2008 organiseert SAMEN het volgende straatkinderenweekend. De werkgroep, de kookstaf en de jongeren die de presentaties gaan verzorgen zijn er nu al weer klaar voor. De eerste jongeren hebben zich inmiddels opgegeven. Natuurlijk wordt het weer in Assel gehouden en zal de nachtelijke tocht naar het kerkje op het programma staan.

■ Klein budget

Als je slechts over een klein budget beschikt om uit te geven, kun je misschien toch een kind in India gelukkig maken met kerstmis. Stichting RAJA steekt kinderen in Calcutta en Bangalore in het nieuw tijdens de kerstviering voor straatkinderen. Met slechts 5 euro kun je een kind feestelijk aankleden. Stort 5 euro op giro 61 32 546 t.n.v. Stichting RAJA in Utrecht o.v.v. Kerstactie 2007.

■ Drukke dagen voor kerstmis

Salesianen uit India, twee Italiaanse meiden, twee nieuwe Surinaamse jonge meiden die zwanger zijn, een drietal jonge Filippijnen en Irene die zich voorbereidt naar Rwanda te gaan, wisselden elkaar de afgelopen weken af in het Don Bosco Huis. Het was een komen en gaan van bezoekers. De gasten werden welkom geheten door de leefgroep en werden op sleeptouw genomen naar diverse opvangprojecten in de stad. Er werd gekookt voor elkaar en de bezoekers stonden versteld dat je zo met elkaar kunt samenleven.

■ Bezoek uit India

Van 10 tot 13 september bezochten fr. John-Louis en fr. Lawrence Nederland. Fr. John Louis is de stichter van Don Bosco Boys Home in Pondicherry, India, waar een tiental vrijwilligers gewerkt hebben voor drop-out kinderen. In 2006 was hij de gastheer voor de deelnemers aan de groepsreis SAMEN naar India. Hij werd getraceerd op een boottocht door de Amsterdamse grachten, mocht een stukje fietsen met Linda op de bagagedrager in het drukke Amsterdamse verkeer en maakte met een aantal jongeren een tocht langs de opvangplekken in de binnenstad van Amsterdam.

■ Subsidie voor SAMEN in 2008

Goed nieuws vanuit Don Bosco Werken Amsterdam: de subsidieaanvraag vanuit SAMEN (4.000 euro) is toegekend door Don Bosco Werken Nederland! Het lijkt een goede start van SAMEN voor 2008 en het is vooral te danken aan de inzet van SAMEN-leden Jessy en Eveline! Een tweede verzoek is ingediend bij het PIN (Projecten In Nederland) voor het resterende bedrag uit de begroting voor 2008. Het gaat hierbij om 6.000 euro. Hier hebben Michael en Harrie aangewerkt namens SAMEN. Het verzoek wordt in februari behandeld door een commissie van het PIN.

■ Professionalisering zet zich door in 2008

Tijdens het eerste weekend van maart buigt SAMEN zich over de professionalisering van haar organisatie. Intussen staan de functieomschrijvingen van de leden van SAMEN op papier. In 2008 zal energie gestoken worden in aan actieplan om de PR meer vorm te geven. SAMEN moet nogal eens verzoeken afslaan bij gebrek aan een goede presentatie. SAMEN gaat op zoek naar mensen met een communicatie achtergrond.



Voordat je weggaat...

Eerst naar het Straatkinderenweekend

Het duurde een tijdje voordat het straatkinderenweekend in november daadwerkelijk kon beginnen doordat enkele jongeren in de bossen van Assel de weg niet konden vinden, maar toen de groep uiteindelijk compleet was werd het een boeiend weekend over werken met en voor straatkinderen.

Nadeerste kennismaking bleek als snel dat een aantal van de deelnemers reeds in de startblokken stond om in februari 2008 te vertrekken naar India en Zuid-Amerika. Dat maakte het weekend nog boeiender omdat veel deelnemers bomvol met vragen zaten over wat hen te wachten zou staan als ze eenmaal op het project aan de slag konden gaan. De drie presentaties werden goed bezocht en waren erg leerzaam. De koks namens tijdens het avondeten de jongeren mee naar een Zuid-Amerikaans project. Daar werden de kinderen verrast op een 'etentje' in een Thais restaurant. Er was een 'pater' op bezoek uit Nederland en een weldoener was bereid het etentje



te betalen. Grote verrassing voor de kinderen, die eerst nog gecontroleerd werden of ze hun handen wel gewassen hadden. Een paar jongeren vielen door de mand. Ze mochten pas aanschuiven na hun handen gewassen te hebben. Weer anderen werden betrap op drugs en moesten eerst hun snuifdoosjes afgeven... Het weekend werd afgesloten met een evaluatiespel en een viering waarin werd teruggeblikt op het weekend en iedereen nog een 'slipper' meekreeg, gemaakt door ex-prostituees op een project in Kaapstad, Zuid-Afrika. Symbool voor de weg die je gaat, dichtbij of ver weg...

Hoe is het nu met...

Jonathan Bosman zit op het project Anbu Illam in Chennai, India.

Wat is je huidige gemoedstoestand?

Phoe.. eerst even omschakelen naar het Nederlands, inmiddels denk en doe ik alles in het engels dus blijf ik even hangen als ik een woord als gemoedstoestand zie. Maar ik voel me goed! Ik zit lekker in mn vel en naast de ups en downs die je in nederland ook hebt heb ik het hier erg naar mijn zin.

Waar ben je momenteel mee bezig op het project?

Van het sponsorgeld dat ik uit Nederland heb meegenomen heb ik verf gekocht en ben ik samen met andere vrijwilligers en wat jongens de kamers wat aan het opfleuren met Disney-figuren en mooie kleurtjes. Daarnaast help ik de jongens met wassen (wat eigenlijk altijd een watergevecht wordt) en ben ik er om de jongens stil te houden met studietijd (ach, wat heet stil.. zolang de Brother het maar niet hoort).

Wat is de mooiste/leukste ervaring tot nu toe?

Mijn mooiste ervaring begon heel pijnlijk. Bogameth is een `small boy` van een jaar of 7. Ik heb vanaf het begin een band met hem opgebouwd waar zelfs de fathers verbaasd over waren, hij luisterde normaal alleen naar een pak slaag maar bij mij deed hij ook wat ik vroeg zonder dat hij geslagen werd. Daar ging natuurlijk wel een tijd overheen maar ik was er best trots op. Tot op de dag waarop de andere jongens mij wakker maakten met `Bogameth run away last night`. Hij bleek samen met een andere jongen ervandoor te zijn gegaan. Ik miste hem en bad dat hem niets zou overkomen... Twee dagen later kwamen diezelfde jongens met het bericht `Bogameth Kadpadi, Bogameth Kadpadi!`, Kadpadi is een ander Anbu Illam project ongeveer 3 uur met de trein vanaf Chennai.

Ik was blij om te horen dat hij in ieder geval weer een dak boven zijn hoofd had en vroeg aan een vader hier of hij weer naar Chennai zou komen. Vader zei dat Bogameth waarschijnlijk dan weer weg zou rennen (een redenatie die ik begreep) maar dat de vader de volgende dag naar Kadpadi zou gaan. Hij vroeg of ik mee wilde. Ik ben meegegaan en toen ik daar aankwam sprong Bogameth op mijn rug en zei net zolang `Me Chennai going` tegen vader dat hij `s avonds mee terug kwam. Diezelfde avond kwam hij een plastic roos naar me brengen met de woorden: `Thank you John` en een glimlach die ik nooit zal vergeten.

Wat is de moeilijkste/minst leuke ervaring?

Tsja, het moeilijkst is voor mij de afstand tussen mij en alles in Nederland. Ik beleef hier prachtige momenten en ik ben elke dag dankbaar voor de ervaringen die ik hier opdoe maar thuis verdwijnt geen moment uit mijn gedachten.

Wat valt je tegen?

De nederige houding die de mensen hier tegenover jou als blanke hebben, het is niet mogelijk om iets te ondernemen zoals een indier dat zou doen omdat je overal waar je bent (zelfs op het project) een speciale behandeling krijgt.

Wat vind je van het project?

De manier waarop Don Bosco Anbu Illam de kinderen van de straat haalt en ze daarna veel kansen biedt vind ik super. Educatie en religie staan hoog in het vaandel en dat waardeer ik erg. Alleen (misschien is dat wat te westers gedacht) mis ik een diversiteit aan vermaak zoals uitjes of creatieve activiteiten, maar daarvoor ben ik er ook weer een beetje.

Hoe verloopt de samenwerking met de collega's?

Goed, ik werk samen met een brother en er zijn nog twee vrijwilligers op het meisjes project en we kunnen het goed vinden samen (we zijn laatst met z'n drieën anderhalve week weggeweest). Uiteindelijk heb je toch allemaal hetzelfde doel voor ogen.

Wat doe je in je vrije tijd?

Mijn gitaar is een geschenk uit de hemel en daar geniet ik erg van, verder lees ik veel en verdiep ik mij in mijn geloof of schrijf daarover... En eens in de paar weken gaan we met alle vrijwilligers uit eten aangezien het menu op het project alleen rijst voorschrijft.

